

POSTANOWIENIE

Dnia 19 grudnia 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Katarzyna Gonera (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Zbigniew Korzeniowski

SSN Piotr Prusinowski

w sprawie z odwołania L.Z.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w K.

o emeryturę

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń

Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 19 grudnia 2017 r.,

zażalenia ubezpieczonego na postanowienie Sądu Najwyższego

z dnia 11 lipca 2017 r., sygn. akt I UK [...],

odrzuca zażalenie.

UZASADNIENIE

Sąd Apelacyjny w [...], wyrokiem z 22 listopada 2016 r., oddalił apelację ubezpieczonego L.Z. od wyroku Sądu Okręgowego w K. z 18 marca 2016 r., którym oddalono odwołanie wnioskodawcy od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w K. z 30 czerwca 2015 r., odmawiającej prawa do emerytury w niższym wieku emerytalnym na podstawie art. 184 w związku z art. 32 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

Ubezpieczony L.Z. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego w [...] skargą kasacyjną. Sąd Najwyższy, postanowieniem z 11 lipca 2017 r., I UK [...], odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Na postanowienie Sądu Najwyższego, odmawiające przyjęcia skargi

kasacyjnej do rozpoznania, L.Z. wniósł osobiście sporządzone zażalenie, w którym zakwestionował stanowisko Sądu Najwyższego co do braku oczywistej zasadności skargi kasacyjnej. Powtórzył także, prezentowane wcześniej w skardze, zarzuty dotyczące ustaleń faktycznych Sądu Apelacyjnego co do wykonywania pracy w szczególnych warunkach.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest niedopuszczalne i z tego powodu zostało odrzucone.

Po pierwsze, zgodnie z art. 87¹ § 1 k.p.c., w postępowaniu przed Sądem Najwyższym obowiązuje zastępstwo stron przez adwokatów lub radców prawnych. Zastępstwo to dotyczy także czynności procesowych związanych z postępowaniem przed Sądem Najwyższym, podejmowanych przed sądem niższej instancji. Przymus adwokacki ustanowiony w art. 87¹ k.p.c. obejmuje – co do zasady – wszelkie postępowania, które należą do właściwości Sądu Najwyższego, dotyczy także zażalenia wnoszonego do Sądu Najwyższego (art. 394¹ k.p.c.). Niezastosowanie się do wymogu przymusu adwokacko-radcowskiego i wniesienie zażalenia objętego przymusem osobiście przez samą stronę jest brakiem formalnym nieusuwalnym, którego nie można sanować w trybie art. 130 § 1 k.p.c. (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 14 stycznia 1997 r., I CZ 23/96, OSNC 1997, nr 6-7, poz. 77; z 12 grudnia 2013 r., V CZ 70/13, LEX nr 1408689). Zażalenie wniesione osobiście przez stronę podlega zatem odrzuceniu wobec braku zdolności postulacyjnej.

Po drugie, wymaga wyraźnego podkreślenia, że przepisy Kodeksu postępowania cywilnego nie przewidują możliwości wniesienia jakiegokolwiek środka odwoławczego lub środka zaskarżenia od postanowienia Sądu Najwyższego odmawiającego przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 9 czerwca 2006 r., III UO 2/06, LEX nr 1101299; podobnie postanowienia Sądu Najwyższego: z 5 grudnia 2007 r., II UZ 36/07, LEX nr 161858; z 7 października 2009 r., III UZ 3/09, LEX nr 560877; z 20 stycznia 2010 r., II PZ 29/09, LEX nr 577837 i z 21 września 2010 r., III PO 4/10, LEX nr 667492). Kodeks postępowania cywilnego ustanawia jednolity

system zaskarżania orzeczeń sądowych w sprawach cywilnych, opierający się na zasadzie dwuinstancyjności. Przeciwko prawomocnym orzeczeniom sądów drugiej instancji może być ponadto skierowana do Sądu Najwyższego skarga kasacyjna (art. 398¹ § 1 k.p.c.) albo zażalenie (art. 394¹ § 1, 1¹ i 2 k.p.c.). Żaden przepis nie przewiduje natomiast możliwości zaskarżenia zażaleniem orzeczenia Sądu Najwyższego w jakimkolwiek przedmiocie.

Orzeczenia Sądu Najwyższego – w tym postanowienia – wydane przez najwyższy organ sądowy nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Zażalenie nie przysługuje ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odrzuceniu skargi kasacyjnej – poprzednio kasacji (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 września 2004 r., II UZ 39/04, LEX nr 1619580, z 15 listopada 2004 r., II UO 3/04, LEX nr 1619579), ani na postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Postanowienie Sądu Najwyższego o odmowie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania jest niewątpliwie postanowieniem kończącym postępowanie w sprawie. Taka jego charakterystyka nie przemawia jednak za przyjęciem jego zaskarżalności. Nie sposób jakichkolwiek wniosków w tym względzie wyciągać z treści art. 394 § 1 *a capito* k.p.c. lub z treści art. 394¹ § 2 k.p.c. Pierwszy z tych przepisów dotyczy zaskarżania do sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie postanowień sądu pierwszej instancji. Drugi z kolei – zaskarżenia do Sądu Najwyższego kończących postępowanie w sprawie postanowień sądu drugiej instancji. Skoro Sąd Najwyższy nie jest ani sądem pierwszej, ani sądem drugiej instancji, to nie stosuje się do jego postanowień żadnego z tych przepisów (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 27 lipca 2005 r., III PO 1/05, niepublik.). W każdej procedurze jest taki organ – najwyższy organ sądowy – którego orzeczenia są ostateczne i nie podlegają dalszemu zaskarżeniu. Takim organem w polskim postępowaniu cywilnym jest Sąd Najwyższy.

Mając powyższe na uwadze Sąd Najwyższy odrzucił jako niedopuszczalne wniesione zażalenie, stosując odpowiednio art. 394¹ § 3 k.p.c. oraz art. 398²¹ w związku z art. 370 i 373 k.p.c.

